

Hiljaisesti ja huomaamattomasti

Korona-aika on saanut meidät keksimään uudenlaisia ratkaisuja ja tapoja tehdä työtämme. Nuorisotyössä pidimme viimeisiä isokoulutustapaamisia etäkoulutuksen merkeissä. Mietimme yhdessä isokoulutusnuoren omaa jumalankuvaa lapsena ollessa sekä nyt nuorena. Eräs nuori sanoi, että hän oli jo lapsena oppinut, että Jumalaa on vaikea kuvata, sillä Hän työskentelee hiljaisesti ja huomaamattomasti.

Tämä ajatus kolahti, erityisesti näin korona-aikana. Moni meistä on varmasti ihmetellyt, miksi hyvä Jumala sallii tämän? Miksi Hän ei nosta mahtavaa kättään ja poista kaikkea maailman pahuutta, epäoikeudenmukaisuutta ja kärsimystä? Jos Jumala haluaa kaikille lapsilleen hyvää, miksi ihmisiä kuolee ja sairastuu? Missä ovat salamat, enkelien sotajoukot ja suuret ihmeteot?

Eräs lempiraamatunkohtani kertoo profeetta Elian ja Jumalan kohtaamisesta. Elia odottaa Jumalaa ensin vuoria ja kallioita murskaavassa myrskyssä, sitten maanjäristyksessä, sitten tulenlieskassa, mutta Jumala saapuukin hiljaisessa huminassa.

Jumala työskentelee hiljaisesti ja huomaamattomasti. Kun korona-aikana sairaanhoitaja istuu hengityskoneessa olevan sängynlaidalla, Jumala on siinä. Kun yksinäinen saa puhelun, jossa kysytään kuulumisia, Jumala on siinä. Kun aurinko lämmittää esiin ensimmäiset voikukat talven jälkeen, Jumala on siinä. Kun lapsi hymyilee osatessaan vihdoinkin lukea ja kirjoittaa, Jumala on siinä. Kun leski saattaa arkkua hautausmaalla, Jumala on siinä. Kun lumimyrskyn jälkeen aurinko nousee ja lämmittää jälleen lumen sulaksi, Jumala on siinä.

Elia sanoi "taistelleensa hellittämättä Jumalan puolesta" ja niin meidänkin tulisi tehdä, vaikka tilanne tuntuu kuinka vaativalta tai epätoivoiselta. Sillä kun ihminen on heikko, Jumala on siinä.

Sanna Vähäkangas

vs. nuorisotyönohjaaja

